

Arrest

nr. 210 424 van 2 oktober 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VAN OVERDIJN
Messidorlaan 330/box 1
1180 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, op 4 juni 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 april 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij op 4 mei 2018 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VAN OVERDIJN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 april 2017 dient verzoekster, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, samen met haar partner een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

In hoofde van de partner van verzoekster wordt een afzonderlijke beslissing genomen. Op 6 april 2018 wordt de aanvraag in hoofde van de partner van verzoekster ongegrond bevonden. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze zaak is gekend onder het nr. 219 930.

Op 6 april 2018 wordt de aanvraag in hoofde van verzoekster onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.04.2017 werd ingediend door:

S., A. (...) (R.R. xxx)
Geboren te Tirana op (...).1987
Wettelijk vertegenwoordiger van:
T. A.-M. (...) (R.R. xxx)
Geboren op (...).2005 te Rhodos
T., P. (...) (R.R. xxx)
Geboren op (...).2011
Nationaliteit: Albanië
Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar eerste asielaanvraag werd afgestoten op 11.02.2014 met een beslissing 'beroep verworpen' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Haar tweede asielprocedure werd afgesloten op 19.01.2017 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De laatste asielaanvraag van betrokkene werd afgesloten op 21.03.2018 met een beslissing 'beroep verworpen' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedures - namelijk bijna zes maanden voor de eerste, bijna twee jaar voor de tweede en bijna vijf maanden voor de derde - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. {Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000}

Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene een eerste maal naar België kwam in 2005 na de geboorte van haar oudste dochter in Griekenland, waarbij zij asiel vroeg op 14.06.2005. Deze asielaanvraag werd negatief afgesloten op 23.11.2005. Betrokkene keerde echter terug naar Albanië in de loop van 2007 om pas op 18.12.2010 terug te keren naar België. Haar aankomstverklaring d.d. 25.01.2011 wordt verlengd tot 16.06.2011 omwille van de medische problematiek van haar dochter P. (...). Op basis van deze medische problematiek diende betrokkene twee aanvragen op basis van artikel 9ter in, die beiden onontvankelijk werden afgesloten.

Volledigheidshalve merken we op dat huidige aanvraag 9bis ingediend werd voor zowel betrokkene als voor haar partner en vader van haar kinderen, dhr. T. M. (...) (R.R. xxx) die sinds 31.05.2017 opgesloten is in de penitentiaire Instelling van Lantin, in afwachting van zijn uitlevering aan Albanië. Omdat haar partner opgesloten zit in de gevangenis wordt aangenomen dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt die hem verhinderen huidige aanvraag via de gewone procedure in te dienen. Huidige aanvraag 9bis wordt dan ook afgesloten met twee aparte beslissingen, één voor betrokkene en één voor haar partner daar betrokkene zelf niet aantoont dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevindt die haar verhinderen de aanvraag in te dienen via de gewone procedure. Wat betreft het

ingeroepen element ten gronde dat betrekking heeft op haar partner, T. M. (...) (met name zijn deelname aan de staatveiligheid), dit element wordt besproken in de ongegronde beslissing voor dhr. T. M. (...) en maakt geen deel uit van huidige onontvankelijke beslissing.

Betrokkene beroept zich op het feit dat noch zijzelf noch haar kinderen enige band hebben met Albanië, dat haar dochter P. (...) in België geboren is en nog nooit in het land, van herkomst is geweest waar zij niemand meer zouden kennen. Betrokkene wijst erop dat haar hele familie hier verblijft en dat haar kinderen niet tijdelijk kunnen gewennen aan een land waarvan zij de zeden, gewoontes en taal niet kennen.

Allereerst merken we op dat het loutere feit in België geboren te zijn naar Belgisch recht niet automatisch enig recht op verblijf opent. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat haar moeder, mevrouw S. A. (...) (R.R. xxx), haar broer S. N. (...) (R.R. xxx) en haar zus S. S. (...) (R.R. xxx) (legaal in België verblijven. Haar vader, dhr. S. N. (...) (R.R. xxx) echter, beschikt niet over een verblijfsvergunning. De paternale grootmoeder van de kinderen, mevrouw T. S. (...) (R.R. xxx) beschikt over de Belgische nationaliteit. Ter staving van het feit dat haar familie in België verblijft, legt betrokkene de gezinssamenstelling van haar moeder voor, evenals de woonsthistoriek van haar moeder, haar verblijfstitel, haar verzekeringsattest, haar aanwezigheidsattest bij Franse taallessen, haar arbeidscontract van beperkte duur, haar bewijs van inschrijving als werkzoekende en de bijlage 3bis (verbintenis tot tenlasteneming), de verblijfstitel van haar broer, zijn gelegaliseerde geboorteakte, de verblijfstitel van haar zus, haar gelegaliseerde geboorteakte, haar SIS-kaart en haar schoolattest. Echter, het feit dat haar moeder, haar broer en haar zus legaal in België verblijven en dat de moeder van haar partner de Belgische nationaliteit verworven heeft, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element aangewend worden als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied. Volledigheidshalve merken we dat haar moeder en haar zus al sinds 2005 in België verblijven en haar broer sinds 2006. Betrokkene zelf echter maakte de beslissing om terug te keren naar Albanië in de loop van 2007. De periode van 2007 tot eind 2010 bracht betrokkene door in Albanië. Betrokkene toont aldus zelf aan dat zij perfect in staat is om gedurende een langere periode gescheiden te leven van haar familieleden.

Verder maakt verzoekster het niet aannemelijk dat haar kinderen geen enkele band met Albanië zouden hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Albanië niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel de kinderen niet in Albanië geboren zijn, hebben ze wel via hun ouders een band met Albanië. Verzoekster en haar partner hebben immers de Albanese nationaliteit en zijn in Albanië geboren en getogen. Er mag dan ook van uit worden gegaan dat verzoekster haar kinderen tot op zekere hoogte de Albanese taal en cultuur heeft bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekster nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft gehad in België en ze dus moet beseft hebben dat haar verblijf en dat van haar kinderen in België slechts voorlopig was. Volledigheidshalve merken we op dat de oudste dochter van betrokkene in de periode van 2007 tot eind 2010 in Albanië verbleef, dit ondermijnt de bewering van betrokkene dat haar dochter de taal van haar land van herkomst niet machtig zou zijn. Verder merken we op dat huidige aanvraag 9bis geen enkel officieel bewijs bevat van gevolgde taallessen door de ouders van de kinderen. Ook dit feit maakt het weinig aannemelijk dat de kinderen geen voeling zouden hebben met de taal van hun land van herkomst.

Betrokkene maakt het evenmin aannemelijk dat zij geen banden meer zou hebben met haar land van herkomst. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot verblijfsmachtiging. Betrokkene verbleef immers ruim 21 jaar in Albanië (rekening houdend met haar verblijf in België en Griekenland waar haar oudste dochter geboren is), waar zij geboren en getogen is. Haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Deze elementen kunnen dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM ter bescherming van haar recht op een privé-en gezinsleven en wijst erop dat hoofdzakelijk voor de kinderen van de familie het geheel van sociale en affectieve banden zich ontwikkeld heeft in hun schoolse-en buitenschoolse activiteiten. Het klopt dat er een afweging gemaakt dient te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De

verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene beroept zich op het feit dat haar moeder, broer en zus over een legaal verblijf in België beschikken en dat de moeder van haar partner over de Belgische nationaliteit beschikt. We merken op dat betrokkene niet samenwoont met haar familieleden en evenmin worden er bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkene en haar moeder, broer, en zus. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen oudere en meerderjarige kinderen *ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Reed voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest Nr. 128132 van 19.08.2014) In casu worden dergelijke bewijzen niet voorgelegd. Er wordt enkel op gewezen dat haar moeder perfect geïntegreerd zou zijn, dat ze steeds gewerkt heeft of werk heeft gezocht en dat zij zich onmiddellijk borg gesteld zou hebben voor het financieel ten laste nemen van haar dochter. De moeder van haar partner woont evenmin samen met betrokkene en ook hier wordt er geen enkel bewijs van nauwe betrokkenheid en verbondenheid voorgelegd. Volledigheidshalve merken we op dat Albanese onderdanen vrijgesteld zijn van de visumplicht, waardoor regelmatige bezoeken aan haar hier verblijvende familieleden perfect tot de mogelijkheden behoren.

We merken verder op dat de partner van betrokkene en de vader van haar kinderen, dhr. T. M. (...), sinds 31.05.2017 in de gevangenis verblijft in afwachting van zijn uitlevering aan Albanië, waar hij veroordeeld is tot een lange gevangenisstraf. Haar partner is in afwachting van zijn repatriëring naar Albanië dat om zijn uitlevering gevraagd heeft. Indien betrokkene een gezinsleven wil met haar partner dan kan dit enkel in Albanië, gezien zijn nakende uitlevering.

Ter staving van haar hier opgebouwde sociale banden buiten haar familiebanden legt betrokkene zeven getuigenverklaringen voor. Echter, geen enkele van deze getuigenverklaringen wijst op een diepgaande persoonlijke betrokkenheid. Met betrekking tot haar kinderen legt betrokkene geen bewijzen voor van buitenschoolse activiteiten, ook met betrekking tot het lopende schooljaar worden geen bewijzen voorgelegd. Hoewel het aannemelijk is dat haar oudste dochter tijdens haar scholing hier sociale banden heeft opgebouwd, wordt hiervan geen enkel bewijs voorgelegd. Betrokkene toont aldus onvoldoende aan dat haar netwerk van affectieve en sociale banden en dat van haar kinderen van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat een terugkeer in strijd zou zijn met de economische welvaart van het land omdat zij prestaties uitoefent die bijdragen tot het belang van België en dat zij belastingen betaalt. Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was en op die manier bijdroeg aan de economische welvaart van België, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang haar asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens haar verblijf in haar eigen behoeften te voorzien.

Betrokkene beroept zich op het feit dat een terugkeer naar het land van herkomst de familie in financiële ellende zal dompelen omdat zij haar bron van inkomsten zal verliezen en omdat zij in Albanië geen steun kan krijgen. Echter, betrokkene maakt dit niet aannemelijk. Allereerst merken we op dat het laatste bewijs van tewerkstelling bij huidige aanvraag 9bis dateert van februari 2017, maand van haar laatst voorgelegde loonfiche. Betrokkene toont niet aan na deze datum nog regelmatige inkomsten gehad te hebben. Bovendien toont betrokkene niet aan dat haar legaal verblijvende familieleden haar niet kunnen steunen bij haar tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst. Het staat betrokkene bovendien vrij om voor haar terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om Informatie over beschikbare Jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat de familie in financiële ellende gedompeld zal worden, niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op de scholing van haar kinderen en op de vertraging in de schoolopleiding van de kinderen die een terugkeer zal veroorzaken en verwijst hiervoor naar artikel 13 van het Internationaal verdrag inzake de economische, sociale en culturele rechten. Ze wijst erop dat haar dochter P. (...) in een gespecialiseerde school van type 4 zit omdat zij het slachtoffer is van een zware motorische ziekte. Betrokkene staft dit door het voorleggen van een schoolattest voor A.-M. (...) voor het schooljaar 2016/2017 en voor schooljaren 2011/2012, 2012-2013, 2013-2014 en 2014-2015 en voor haar dochter P. (...) een schoolattest voor het schooljaar 2016-2017 waarop vermeld wordt dat zij daar scholing volgt sinds 26.09.2013. Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonbaar dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens wordt niet aangetoond dat het gespecialiseerd onderwijs waaraan haar dochter nood heeft niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de scholing van het oudste kind werd opgestart in illegaal verblijf. In de periode van 16.06.2011 (datum van de verlengde aankomstverklaring) en 29.08.2013 (datum van de eerste asielaanvraag) bevond betrokkene zich namelijk in Illegaal verblijf. Enkel tijdens haar asielprocedures beschikte betrokkene over een (precair) legaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene is die de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Het feit dat haar kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd onzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan haar al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kinderen bewust plaatsvinden in deze precaire situatie. Met betrekking tot het gespecialiseerd onderwijs van haar dochter P. (...) merken we op dat betrokkene geen enkel recent medisch attest voorlegt waaruit blijkt dat haar dochter nood heeft aan aangepast onderwijs en begeleiding. Verder stellen we vast dat uit het voorgelegde schoolattest blijkt dat haar dochter P. (...) drie dagen per week naar het gewoon onderwijs gaat en dat zij daarnaast twee keer per week kinesitherapie en logopedie krijgt. Betrokkene toont niet aan dat dergelijke zorgen (kinesitherapie en logopedie) niet beschikbaar zijn in haar land van herkomst. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen enkel schoolattest voorlegt dat betrekking heeft op het lopende schooljaar. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op de medische toestand van haar dochter P. (...) en haar recht om te genieten van een betere fysieke gezondheidstoestand en verwijst hierbij naar het artikel 12 van het Internationaal verdrag inzake de economische, sociale en culturele rechten. Haar fysieke gezondheidstoestand zou gecompromiteerd worden door de verhuizingen, de lange reizen, de beperkte toegankelijkheid tot de zorgen, enz. Ter staving hiervan legt betrokkene medische documenten voor van de dienst orthopedische chirurgie en traumatologie van het 'centre hospitalier regional de la citadelle', met als data 16.02.2011, 23.02.2011, 02.03.2011, 15.03.2011, 30.03.2011, 13.04.2011, 11.05.2011, 27.05.2011, 16.06.2011, 23.06.2011, 28.09.2011, 25.10.2011. Daarnaast legt betrokkene twee medisch attesten voor d.d. 27.09.2011 en 16.11.2012 evenals een attest van FOD Sociale Zaken waarbij blijkt dat P. (...) 10 punten krijgt toegekend en een attest van toekenning van medische hulp door het OCMW van Grâce-Hollogne van onbepaalde duur d.d. 23.11.2011. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 03.04.2011 en op 03.12.2012 een aanvraag 9ter indiende op basis van deze

medische problematiek van haar dochter. Beide aanvragen werd onontvankelijk afgesloten, de laatste op datum van 22.08.2014. Na het afsluiten hiervan werden geen nieuwe medische stukken toegevoegd aan het administratief dossier. De laatste toevoeging van medische stukken gebeurde op datum van 14.05.2014. We stellen dus vast dat betrokkene geen enkel recent medisch attest voorlegt en bovendien dat alle voorgelegde attesten eveneens voorgelegd werden bij haar aanvraag op basis van artikel 9ter ingediend op 03.12.2012. Uit het voorgelegde schoolattest voor het schooljaar 2016-2017 blijkt enkel dat er twee maal per week kinesitherapie en logopedie gegeven werd. Voor het lopende schooljaar worden geen stukken voorgelegd. Het is dus niet duidelijk of het medische element nog actueel is omdat er geen actualisatie is van dit element. Het is aan betrokkene om haar beweringen te ondersteunen met bewijsstukken. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. De ingeroepen medische problematiek van haar dochter P. (...) kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Ten slotte merken we op dat de toepassing van internationale verdragen zoals het internationale verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten betrokkene niet vrijstelt van het naleven van de dwingende bepalingen van de Vreemdelingenwet m.b.t de toegang het verblijf en de vestiging in het Rijk. Het staat betrokkene evenwel vrij om op basis van de scholing van haar kinderen en de medische problematiek van haar jongste dochter bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst een machtiging tot verblijf aan te vragen.

De elementen van verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds eind 2010 in België zou verblijven, dat zij perfect geïntegreerd zou zijn, dat zij oprechte vriendschapsbanden aangeknoopt zou hebben met personen van Belgische nationaliteit, dat burens en parochianen enkel lof zouden hebben voor verzoekende familie, dat er sociale banden met België zouden zijn, dat zij steeds economische onafhankelijkheid gezocht zou hebben, dat zij een arbeidsovereenkomst bekomen zou hebben die steeds vernieuwd werd op basis van haar zeer goede prestaties, dat zij financieel onafhankelijk zou zijn, dat zij dus geen enkele financiële last zou vormen voor de Belgische Staat, dat zij zou bijdragen aan de economische welvaart van ons land, dat zij hier belastingen zou betalen en dat betrokkene vier arbeidscontracten van bepaalde duur voorlegt evenals zeventien loonfiches, een aanslagbiljet voor de belastingen voor het aanslagjaar 2016, de berekening van haar vakantiegeld voor het jaar 2016 en verschillende getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).
(...)"

2. Over de rechtspleging

Ter zitting wenst de advocaat van verzoekster dat toepassing wordt gemaakt van artikel 39/59 van de vreemdelingenwet.

Artikel 39/59, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, worden de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

Dit vermoeden is niet van toepassing in het geval van tussenkomst bedoeld in artikel 39/72, § 2.

De nota ingediend door de verwerende partij wordt ambtshalve uit de debatten geweerd wanneer zij niet is ingediend binnen de vastgestelde termijn."

Uit de stukken van het dossier blijkt dat de verwerende partij op 8 juni 2018 op de hoogte werd gebracht van het feit dat zij een nota en administratief dossier mocht indienen. De verwerende partij diende op 14 juni 2018 tijdig een administratief dossier in.

Het op 14 juni 2018 voorgelegde administratief dossier heeft echter betrekking op een persoon die niet verzoekster is.

De advocaat van verzoekster vroeg inzage in het administratief dossier en stelde vast dat het ingediende administratief dossier geen betrekking had op verzoekster. Hij deelde dit mee aan de griffie van de Raad. De griffie verwittigde de verwerende partij die op 6 september 2018 een aanvulling indiende op het reeds ingediende administratief dossier, deze aanvulling betrof stukken die wel

betrekking hebben op verzoekster. De advocaat van verzoekster heeft een dag voor de zitting inzage genomen van het aangevulde administratief dossier.

Ondanks het feit dat de procesrechten van de verzoekende partij zijn gevrijwaard, vraagt de advocaat van de verzoekende partij ter zitting uitdrukkelijk de toepassing van artikel 39/59 van de vreemdelingenwet. De verwerende partij gedraagt zich naar de wijsheid.

De Raad kan enkel vaststellen dat het tijdig ingediende administratief dossier geen betrekking heeft op de verzoekende partij.

3. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

*“Middelen van aard om de herziening of de hervorming van de bestreden handeling te rechtvaardigen
Enig middel van de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de manifeste appreciatiefout, van de schending van de artikelen 9bis, 62 van de wet van 15 december 1980, en Artikel 8 van de Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), van de medewerkingbeginsel.*

Eerste tak : in wat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft het dossier van de familie opgesplitst zonder geven enige reden, en er is referentie gemaakt aan de beslissing van de andere leden zonder geven deze beslissing.

Terwijl de motivatie per referentie is in principe verboden en moet aan verschillende voorwaarden beantwoorden, en het is niet geval hier.

Terwijl : de artikelen 1 tot 3 van de wet van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 leggen op het bestuur om een motivatie te geven.

Terwijl de bestreden beslissing werd niet met zorg klaargemaakt en er is een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

In het present geval heeft het bestuur het dossier in twee parten gedeeld, en heeft een apart beslissing voor Mijnheer genomen heeft.

Dergelijke manier heeft tot gevolg dat we de motivering van de administratie niet kan begrijpen.

Immers heeft de administratie verschillende punten niet bespreken in het kader van de huidige beslissing.

We kunnen alleen maar begrijpen dat er negatieve beslissing is maar zonder de motieven te kennen.

We kunnen niet weten of een verwijderingmaatregel voor Mijnheer genomen is.

Er is bijgevolg een schending van artikel 62 van de wet van de 15 december 1980, van de motiveringsplicht, en van de artikel 1 tot 3 van de wet van 1991 betreffende de motivatie van de handelingen.

Immers, heeft het bestuur een part van zijn motivatie op een andere handeling gebaseerd en heeft een motivatie per referentie.

Dergelijke motivatie is in principe verboden, en moet aan verschillende voorwaarden antwoorden om wettelijk te worden.

Een van de voorwaarde is dat de andere behandeling gekend moet worden op het tijdstip van de notificatie.

In het present geval is het niet het geval in de mate dat er geen kopie van de andere beslissing in bijlage is, of er geen in extenso kopie van de andere behandeling in de bestreden beslissing zit.

Er is een verboden motivering per referentie is, en bijgevolg is er een schending van artikel 62 van de wet van de 15 december 1980, van de motiveringsplicht, en van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 1991 betreffende de motivatie van de handelingen.

De bestreden beslissing moet vernietigd worden.

Die feit is ernstiger dat er om erg belangrijke omstandigheden over haar familie en haar kinderen gaan.

Meer moet het nog genoteerd worden dat Mijnheer in gevangenis zit in afwachting van zijn uitlevering, en dat hij zich bevindt in geval van buitengewone omstandigheden.

De administratie is echter van mening dat deze omstandigheden niet van toepassing voor Mevrouw en de kinderen zijn.

Dat betekent dat Mevrouw en de kinderen zouden naar Albanië terugkeren terwijl Mijnheer in België zit. Een dergelijke manier zou tot een separatie van de familie leiden die totaal strijdig met Artikel 8 E.V.R.M. is.

Zonder erkenning buitengewone omstandigheden heeft DVZ de artikel 8 EVRM en 9bis van de wet geschonden.

Het is echter niet uitgelegd waarom het bestuur beslist heeft om het dossier van het familie op te splitsen.

Immers werd de aanvraag voor de familie ingevoerd en moet voor al de familie gelezen.

De situatie van Mijnheer heeft een invloed op de situatie van zijn kinderen en zijn vrouw, en de situatie van zijn familie heeft een invloed op zijn eigen situatie.

Die feit is ernstiger dat zijn dochter zwaar gehandicapt, kan niet de nuttige onderwijs in het land van herkomst hebben.

Dergelijke opsplitsing leidt tot manifeste appreciatie fout, een schending van het behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht.

Immers legt dit lastgenoemde principe op het bestuur de verbintenis om elke dossier met zorg klaar te maken en met alle elementen rekening te houden.

In de mate dat het dossier werd opgesplitst was het niet rekening gehouden met alle elementen van het dossier.

De zorgvuldigheidsplicht is bijgevolg geschonden.

Ten slotte leiden dergelijke vaststellingen tot een schending van de motiveringsplicht, van artikel 62 van wet van 15 december 1980, en van artikel 1 tot 3 van de wet van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Immers is het niet in de bestreden beslissing uitgelegd waarom het dossier opgesplitst werd, en bijgevolg is het totaal onmogelijk voor de verzoeker de redenering van het bestuur te begrijpen.

De bestreden beslissing moet vernietigd worden.

Tweede tak, DVZ overweegt dat de verschillende elementen geen buitengewone omstandigheden zijn.

Terwijl er is manifeste appreciatiefout gepleegd door het bestuur.

Terwijl het werd niet rekening gehouden met alle de elementen van het dossier, het dossier werd niet correct klaargemaakt, en bijgevolg er is een schending van het behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht.

Terwijl Het blijkt uit dat de situatie onder de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mensen (EHRM) dat dergelijke relaties in de scoop van het artikel 8 EVRM valt.

Terwijl de bestreden beslissing schendt de zorgvuldigheidsplicht, de medewerkingplicht.

Terwijl de artikelen 1 tot 3 van de wet van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 leggen op het bestuur om een motivatie te geven.

Het artikel 8 van EVRM beschermt het privéleven en de familiale leven van de mensen, die twee autonome concepten zijn.

Eerst moet het onderlijnen dat er geen definitie van deze noties in het Verdrag zitten, en dat deze definities in de rechtspraak van het EHRM zitten.

Het blijkt uit van deze rechtspraak dat de Hof een ruim definitie van de notie privéleven geeft.

Immers heeft het Hof besloten dat:

« (...) trop restrictif de limiter (la vie privée) à un 'cercle intime' où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'en écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle. Le respect de la vie privée doit aussi englober, dans une certaine mesure, le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables. » (Niemetz c. Allemagne, 16 dec. 1992, § 29.) (wij onderlijnen).

Voorts heeft het Hof ook gepreciseerd :

« la sphère de la vie privée, telle que la conçoit la Cour, couvre l'intégrité physique et morale d'une personne ; la garantie offerte par l'article 8 de la Convention est principalement destinée à assurer le développement, sans ingérences extérieures, de la personnalité de chaque individu dans les relations avec ses semblables. » (Botta c. Italië, 24 febr. 1998, § 32.) (Wij onderlijnen)

Volgens die rechtspraak beschermt het artikel 8 EVRM de relaties in de ruimere betekenis, en dus ook de sociale relaties.

Meer, moet het nog onderlijnend worden dat het E.H.R.M. de notie van de positieve verbintenis ontwikkeld heeft, in het arrest Paposhvili.

Het Hof is van mening dat elke situatie concreet moet beoordeeld door de nationale overheden, en dat het met alle de elementen rekening moet gehouden worden.

De medische en persoonlijke situatie van elke leden van de familie moeten ook in aanmerking genomen en dat betekent dat de nationale overheden een plicht van motivering heeft.

Het moet nog onderlijnend worden dat het rechtspraak van het Hof op de Leden legen om met het duur van het verblijf en met het anker in de nieuwe maatschappij.

Het bestuur is van mening dat de lange integratie van de kind geen buitengewone omstandigheden is, en dat geen schending van artikel 8 E.V.R.M. zou zijn.

De argumentatie gaat over het feit dat de familie in Albanië zit terwijl de rest of de familie in België is.

DVZ is van mening dat de kinderen de Albanese taal en ook de Albanese cultuur zou kennen.

Het moet onderlijnend worden dat DVZ manifest appreciatiefout van het dossier heeft gepleegd, en niet met de omstandigheden van het dossier rekening gehouden heeft.

Eerst moet het herhaald worden dat de familie sinds 2010 in België zit.

Het grootste kind was dan 6 jaar oud, en het tweede kind was nog niet geboren.

Het eerste kind heeft bijgevolg de school in België begonnen, en de tweede kind was in België geboren en heeft altijd in België geleefd.

Meer moet het onderlijnend worden dat Mevrouw geen meer familie in haar land van herkomst heeft.

Als ze lang in België geleefd heeft, hebben de kinderen niet zo veel of nooit in Albanië geleefd.

Opleggen de familie naar Albanië te gaan leidt tot dramatische vervolgen.

Immers zouden ze alle hun scolariteit verliezen, en ook alle hun netwerk verliezen.

Ze hebben niemand in hun land van herkomst gekend, en het zou onmogelijk om daar te gaan, ook voor een korte periode.

Als ze misschien met hun ouders in Albanese spreken hebben ze geen school niveau om lessen te volgen in deze taal.

Die feit is ernstiger dat de kinderen evenwicht nood hebben.

Een terugkeer kan erg getraumatiseerde zijn voor de kinderen die alle moet herbeginnen.

Bijgevolg is het totaal onmogelijk voor de kinderen om naar Albanië terug te gaan en staat het vast dat een buitengewone omstandigheden in het zin van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 is.

Er is een schending van het artikel 9bis.

Het werd niet er rekening mee gehouden en er is bijgevolg een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Echter moet het herhaald worden dat het dossier van de familie opgesplitst werd zonder geven enige redenen.

Het moet herhaald worden dat de situatie van een lid van de familie een invloed op de situatie van een andere lid kan hebben, en moet de situatie geanalyseerd worden door het bestuur (Zie Arrest E.H.R.M. Paposhvili T/ Belgische Staat van 13 december 2016).

Dergelijke analyse voortvloeit uit artikel 8 van E.V.R.M.

Het moet vastgesteld worden dat er geen analyse van deze twee situatie, van de invloed van de situatie van Mijnheer op de situatie van zijn familie, en vice versa.

Er is bijgevolg een gebrek van analyse, en een schending van artikel 8 van E.V.R.M.

Dergelijke vaststellingen leiden tot een schending van artikel 62 van de wet van de 15 december 1980, van de motiveringsplicht, en van het artikel 1 tot 3 van de wet van 1991 betreffende de motivatie van de handelingen.

Immers leggen deze artikelen op om alle behandelingen adequaat te motiveren.

Dit adequaat karakter gaat over de feitelijke en de juridische inhoud van de bestreden beslissing.

In het present geval moeten we vaststellen dat er schendingen van verschillende wettelijke bepalingen zijn.

De bestreden beslissing kan niet beschouwt als adequaat gemotiveerd.

Het past om de bestreden beslissing te vernietigen.

Over het balans van de belangen

DVZ is ook van mening dat er geen schending van artikel 8 E.V.R.M.

Als het DVZ van mening is dat een evenwicht plaats moet vinden maar besluit tot een afwezigheid van schending.

Het bestuur is van mening dat de terugkeer alleen maar tijdelijk zou zijn.

Dergelijke argument toont niet aan dat een effectieve controle in het zin van artikel 8 E.V.R.M..

Immers is niets gezegd over de tijd die plaatselijk moet doorgaan terwijl de kern van de argument is.

Niets is ook gezegd over het resultaat van een dergelijke aanvraag behalve dat het een positief beslissing zou zijn.

Dergelijke redenering is totaal niet genoeg om te besluiten tot een effectieve controle onder artikel 8 E.V.R.M.

Het is deze attesten verweten om algemeen te zijn om in aanmerking genomen te worden.

Het moet vastgesteld dat dergelijke motivering is totaal niet genoeg om aan de aanvraag te antwoorden.

Meer moeten we vaststellen dat deze attesten vanuit verschillende personen komen die de familie persoonlijk heeft gekend.

Het gaat om personen van de kerk, buurmanen/buurvrouwen, of personen die Mevrouw met haar dochter heeft geholpen.

Uit die attesten kunnen we begrijpen in het algemeen dat de familie perfect geïntegreerd is.

We kunnen ook lezen dat de familie geen probleem maakt, en dat Mevrouw veel voor haar tweede dochter moet maken.

We kunnen ook lezen dat Mevrouw en de familie het Frans spreekt en dat alle die mensen hebben hun perfecte integratie kunnen vaststellen.

Dergelijke attesten hebben geen algemeen karakter, spreken over precieze punten van de familie.

Het moet vastgesteld worden dat D.V.Z. manifeste appreciatie fouten van deze attesten heeft gepleegd.

De bestreden beslissing moet vernietigd worden.

Over de financiële argumenten

Het bestuur gaat verder en beschouwt dat de mogelijke financiële problemen geen buitengewone omstandigheden zijn.

D.V.Z. is van mening dat deze punt niet aangetonen is.

Het moet echter vaststellen worden dat het bestuur niet met alle de elementen rekening gehouden heeft en manifeste appreciatiefout heeft gepleegd.

Immers heeft het bestuur vergeten dat:

- Mevrouw heeft alle haar familie in België
- Ze is in België sinds 2011

In dergelijke omstandigheden, moeten we vaststellen dat Mevrouw geen steun in haar land hebben.

Het moet nog vastgesteld worden dat de verzoeker alle de identiteitstitels neergelegd heeft en het is niet betwistbaar dat Mevrouw geen meer familie en banden in haar land van herkomst.

Dergelijke elementen zijn in het dossier, en het bestuur heeft er niet rekening mee gehouden, en de bestreden beslissing werd niet met zorg klaargemaakt.

Er is bijgevolg een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Het bestuur neemt ook argument over het feit dat de familie een steun van de O.I.M. kan krijgen.

Het bestuur maakt dan een omschrijving van de omvat van deze hulp.

Dergelijk argument is zuiver theoretisch in de mate dat niets kan gezegd worden over de tijd van een terugkeer van Mevrouw.

Slechter is het ook sprake van een lang tijd help voor teruggekeerde mensen terwijl het bestuur argument neemt over de tijdelijke terugkeer om te besluiten dat er geen schending van artikel 8 E.V.R.M. is.

Dergelijke argumentatie is strijdig, en echt theoretisch.

De bestreden beslissing moet vernietigd worden.

Over de scholing van de kinderen

Het bestuur is van mening dat de scholing geen buitengewone omstandigheid is.

D.V.Z. neemt argument over het feit dat de scholing van de kinderen in illegaal verblijf begonnen heeft en dat het niet aangetoond is dat de nodig bijzonder school van het tweede kind niet in Albanië beschikbaar is.

Over het argument van de legaliteit van de administratieve situatie moet het herhaald worden dat de procedure 9bis tot doel heeft om zijn situatie te regulariseren.

Het moet nog onderlijnend worden dat het toegang tot een school is een grondrecht voor elke kinderen in België.

Bijgevolg moet het onderlijnend worden dat deze argument niet genoeg om aan het aanvraag te antwoorden.

Meer vergeet het bestuur de rechtspraak van de Raad van State :

"Considérant que l'obligation d'interrompre une année scolaire pourrait constituer une circonstance susceptible de rendre particulièrement difficile, pour un enfant comme pour ses parents, leur retour dans leur pays d'origine ou dans un pays où ils sont autorisés au séjour pour y introduire, auprès des autorités diplomatiques belges sur place, une demande d'autorisation de séjour; (CE 18/02/2004, n° 128.259) »

Bijgevolg is de scholing van de kinderen een buitengewoon omstandigheid, en er is een schending van het artikel 9bis van de wet van de 15 december 1980.

Die feit is ernstiger dat DVZ vergeet dat de tweede kind in België geboren is, en dat de eerste kind principieel in België geschoold is.

Het dossier werd niet met zorg klaargemaakt en er werd niet met alle de omstandigheden rekening gehouden heeft.

Er is bijgevolg een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Betreffende het argument van de bijzondere school is het bestuur van mening dat het niet aangetoond is dat dergelijke school niet beschikbaar is in Albanië en dat de documenten te oud zijn...

Er is duidelijk een schending van de medewerkingplicht, van een eerlijke procedure, en van de zorgvuldigheidsplicht.

Immers heeft de familie hun aanvraag een jaar geleden ingediend en heeft de administratie een jaar genomen om een antwoord te geven.

Meer kunnen we vaststellen dat het dossier verschillende documenten omvat en ook documenten over het lopende schooljaar, en over de medische situatie van P. (...) die tot 2020 gaat...

Als het bestuur van mening is dat dergelijke documenten te oud zijn zou het bestuur contact nemen om een actualisatie te hebben.

Aldus heeft het Raad beslist dat:

« 4.3. Partant, le Conseil constate que la partie défenderesse a pris la décision querellée non pas en étant suffisamment informée de tous les éléments de la cause, mais en présupposant qu'à défaut de renseignements actualisés de la part de la requérante, aucun obstacle ne s'opposait à son retour en Equateur. » (Arrest 78.538).

We moeten vaststellen dat geen contact genomen werd.

Bijgevolg heeft het bestuur zijn medewerkingplicht geschonden, en ook de zorgvuldigheidsplicht, als tak van de principes van het behoorlijk bestuur.

Deze opmerkingen kan ook gemaakt worden betreffende het mogelijk bestaan van een gepaste school.

De verzoekers hebben elementen toegebracht die aantoonde dat de jonge meisje een bijzondere school nodig heeft.

Het bestuur is van mening dat het niet aangetoond is dat dergelijke school in Albanië beschikbaar niet is.

Het moet echter vastgesteld dat het administratie geen element brengt die aantonen zou dat dergelijke opvolgingen beschikbaar is in Albanië, en er is een schending van de zorgvuldigheidsplicht en van de medewerkingplicht.

De bestreden beslissing moet vernietigd worden.

Over de gezondheidstoestand van P. (...)

Betreffende de gezondheidssituatie van P. (...), is het bestuur van mening dat de elementen te oud zijn en al besproken werd in het kader van een 9ter aanvraag.

Het moet eerst vastgesteld dat niets is gezegd over de beslissingen die genomen werden in het kader van de aanvragen 9ter.

Het is bijgevolg totaal onmogelijk om na te kijken of een duidelijk een werkelijk toezicht van de medische situatie van de jonge meisje werd gemaakt.

Er is bijgevolg een schending van de motiveringsplicht in de mate dat het onmogelijk is om deze motivatie na te kijken.

Betreffende de argumentatie van de oudheid van de documenten moet het nog vastgesteld worden dat de administratie geen actualisatie heeft aangevraagd terwijl het bestuur een jaar genomen heeft om een antwoord te geven.

In dergelijke omstandigheden en in de mate dat er medische elementen in het dossier zit moet het bestuur contact nemen met de verzoekers als hij van mening is dat deze elementen te oud zijn.

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing niet met zorg werd klaargemaakt en er is bijgevolg een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing vernietigd worden.

Het moet nog opgemerkt worden dat D.V.Z. niet met alle de elementen rekening gehouden heeft.

Immers heeft de familie een attest overgemaakt die aan toont dat het kleine meisje als handicap erkend is.

Dergelijke attest werd niet besproken terwijl deze attest aan toont dat de jonge meisje van hulp nodig heeft.

Deze attest, met alle de elementen tonen dat de P. (...) van gepaste medische opvolgingen maar dat een reis naar Albanië totaal onmogelijk is.

Het moet vastgesteld dat P. (...) vele medische problemen gekend heeft na haar geboorte en veel medische examens en behandelingen moest maken.

Dergelijke situatie heeft een plaats in een school van "Type 4" rechtvaardigt die voor kinderen met fysieke problemen.

Rekening houdend met deze lastgenoemde punt en de erkenning van de handicap van het jong meisje is totaal onmogelijk om zich te verplaatsen naar Albanië.

Ze bevindt zich in een situatie van buitengewone omstandigheden en we moeten een schending van het artikel 9bis vaststellen.

Meer moet het nog vastgesteld worden dat het bestuur niet met alle de elementen van het dossier rekening gehouden heeft en de bestreden beslissing niet met zorg werd klaargemaakt.

Er is een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Ten slotte is het bestuur van mening dat de elementen van verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheden vormen want het over de gegrondheid van de aanvraag zou gaan.

Het moet herhalen dat buitengewone omstandigheden motieven van regularisatie kunnen vormen.

Bijgevolg moest DVZ ook deze elementen in aanmerking nemen.

Dat feit is ernstiger dat deze elementen tonen aan dat de familie geen meer banden met Albanië heeft, en dat de familie in België perfect geïntegreerd is.

Het bestuur moet ook deze elementen analyseren.

Door niet het te maken heeft DVZ het artikel 9bis geschonden.

Ten slotte leiden dergelijke vaststellingen tot een schending van de motiveringsplicht, van artikel 62 van wet van 15 december 1980, en van artikel 1 tot 3 van de wet van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Immers is het niet in de bestreden beslissing uitgelegd waarom het dossier opgesplitst werd, en bijgevolg is het totaal onmogelijk voor de verzoeker de redenering van het bestuur te begrijpen.

De bestreden beslissing moet vernietigd worden."

4.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- De zorgvuldigheidsplicht,*
- Artikelen 1 tot en met 3 van de Wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,*
- artikel 9bis van de Vreemdelingenwet,*
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet,*
- artikel 8 EVRM,*
- het 'medewerkingbeginsel'.*

Er zou tevens sprake zijn van een manifeste appreciatiefout.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Er werd door verzoekende partij samen met diens partner en kinderen een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend.

Uit de bestreden beslissing kan duidelijk worden afgeleid om welke reden er twee beslissingen werden genomen naar aanleiding van voormelde aanvraag: "omdat haar partner opgesloten zit in de gevangenis wordt aangenomen dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt die hem verhinderen de aanvraag via de gewone procedure in te dienen. Huidige aanvraag 9bis wordt dan ook afgesloten met twee aparte beslissingen, één voor betrokkene en één voor haar partner daar betrokkene zelf niet aantoont dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevindt die haar verhinderen de aanvraag in te dienen via de gewone procedure."

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, is in de bestreden beslissing wel degelijk 'uitgelegd' om welke reden het dossier van de familie werd opgesplitst.

Gezien er in hoofde van verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden konden worden weerhouden, kon de aanvraag in haar hoofde niet ontvankelijk worden beschouwd. Ten aanzien van haar man kon de aanvraag wel ontvankelijk worden verklaard. Om die reden is het geenszins kennelijke onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging om het dossier op te splitsen en per beslissing de specifieke situatie te behandelen.

Gelet op de verschillende voorhanden zijnde omstandigheden is het niet foutief van de gemachtigde om het dossier niet in een geheel te behandelen.

De specifieke situatie van verzoekende partij werd behandeld middels de in casu bestreden beslissing.

Verzoekende partij kan ook niet dienstig voorhouden als zou er geen andere beslissing zijn genomen: ook op 06.04.2018 werd ten aanzien van de echtgenoot een (ongegrondheids)beslissing genomen in antwoord op de ingediende aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Daar waar verzoekende partij aangeeft dat zij de motieven van de beslissing die is genomen ten aanzien van de partner, niet kent, dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij daar ook geen belang bij heeft: de beslissing ten aanzien van de partner heeft geen betrekking op verzoekende partij.

Verzoekende partij toont op geen enkele wijze aan dat de ten opzichte van hem genomen beslissing op enigerlei anders had kunnen uitdraaien, indien hierin de motieven uit de afzonderlijke beslissing dewelke ten aanzien van haar partner werd genomen integraal zouden zijn hernomen. De vraag rijst dan ook welk voordeel de verzoekende partij zou kunnen halen uit haar huidige kritiek.

Ten onrechte gaat verzoekende partij voorbij aan het feit dat de motiveringsplicht er slechts toe strekt de rechtsonderhorige in kennis te stellen van de motieven dewelke aanleiding hebben gegeven tot de ten opzichte van deze rechtsonderhorige genomen administratieve beslissing.

Het loutere feit dat verzoekende partij ook kennis wenst te krijgen van de motieven uit de afzonderlijke beslissing, en verzoekende partij kennelijk niet in staat is om deze motieven rechtstreeks via haar partner te vernemen, is niet van aard afbreuk te doen aan de vaststelling dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op gedegen wijze heeft overwogen om welke reden de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ten aanzien van verzoekende partij onontvankelijk diende te worden verklaard.

Verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden als zou een terugkeer naar het land van herkomst een scheiding ten aanzien van haar partner teweegbrengen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat e partner van verzoekende partij en de vader van de kinderen sinds 31.05.2017 in de gevangenis verblijft in afwachting van zijn uitlevering naar Albanië, waar hij is veroordeeld tot een lange gevangenisstraf. Indien er een gezinsleven zou willen uitgeoefend worden dan dient dit in beginsel in Albanië te gebeuren, gezien de nakende uitlevering.

Nopens de handicap van de dochter, merkt verweerder op dat geenszins wordt aangetoond dat het gehandicapt kind in het land van herkomst niet de nodige verzorging zou kunnen genieten. Terwijl verweerder niet inzielt hoe deze situatie uitstaans heeft met het feit dat er twee beslissingen zouden zijn genomen in antwoord op de aanvraag dd. 12.04.2017 op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

“als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd.” (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone

omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de door verzoekende partij aangehaalde argumenten betreffende de ingeroepen buitengewone omstandigheden beantwoordt op kennelijk redelijke wijze.

Deze overwegingen laten verzoekende partij toe om te achterhalen om welke redenen de aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de Staatssecretaris onontvankelijk wordt geacht.

Verweerder stelt vast dat de door verzoekende partij in haar aanvraag aangevoerde elementen door de gemachtigde van de Staatssecretaris werden betrokken bij de beoordeling van de aanvraag, doch niet werden weerhouden, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing.

Het komt dan ook aan verzoekende partij toe om met concrete argumenten aannemelijk te maken dat bij de beoordeling ervan niet werd uitgegaan van de juiste, feitelijke gegevens, deze niet correct werden beoordeeld dan wel dat de gemachtigde van de Staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

Zij blijft daartoe volledig in gebreke.

Bovendien toont zij niet aan om welke redenen de motivering niet afdoende zou zijn.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de bestreden beslissing bekritiseert omdat er alsnog een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen worden weerhouden.

In de bestreden beslissing werd afdoende gemotiveerd om welke reden de bewering als zouden zijzelf noch de kinderen van verzoekende partij enige band hebben met Albanië, dat haar dochter P. (...) in België is geboren en nog nooit in het land van herkomst is geweest en zij er niemand meer zou kennen, het feit dat de familie van verzoekende partij hier verblijft en de kinderen niet tijdelijk zouden kunnen gewinnen aan een land waarvan zij de zeden, gewoontes en taal niet kennen, geen buitengewone omstandigheid uitmaken.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft als volgt geoordeeld:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat noch zijzelf noch haar kinderen enige band hebben met Albanië, dat haar dochter P. (...) in België geboren is en nog nooit in het land van herkomst is geweest waar zij niemand meer zouden kennen. Betrokkene wijst erop dat haar hele familie hier verblijft en dat haar kinderen niet tijdelijk kunnen gewinnen aan een land waarvan zij de zeden gewoontes en taal niet kennen.

Allereerst merken we op dat het loutere feit in België geboren te zijn naar Belgisch recht niet automatisch enig recht op verblijf opent. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat haar moeder mevrouw S. A. (...) (R R xxx) haar broer S. N. (...) (R.R. xxx) en haar zus S. S. (...) (RR. xxx) legaal in België verblijven. Haar vader, dhr. S. N. (...) (Rk. xxx) echter, beschikt niet over een verblijfsvergunning. De paternale grootmoeder van de kinderen, mevrouw T. S. (...) (R.R. xxx) beschikt over de Belgische nationaliteit. Ter staving van het feit dat haar familie in België verblijft, legt betrokkene de gezinssamenstelling van haar moeder voor evenals de woonsthistoriek van haar moeder, haar verblijfstitel, haar verzekeringsattest, haar aanwezigheidsattest bij Franse taallessen, haar arbeidscontract van beperkte duur, haar bewijs van inschrijving als werkzoekende en de bijlage 3bis (verbintenis tot tenlasteneming), de verblijfstitel van haar broer, zijn gelegaliseerde geboorteakte, de verblijfstitel van haar zus, haar gelegaliseerde geboorteakte, haar SIS-kaart en haar schoolattest. Echter, het feit dat haar moeder, haar broer en haar zus legaal in België verblijven en dat de moeder van haar partner de Belgische nationaliteit verworven heeft, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element aangewend worden als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied. Volledigheidshalve merken we dat haar moeder en haar zus al sinds 2005 in België verblijven en haar broer sinds 2006. Betrokkene zelf echter maakte de beslissing om terug te keren naar Albanië in de loop van 2007. De periode van 2007 tot eind 2010 bracht betrokkene door in Albanië. Betrokkene toont aldus zelf aan dat zij perfect in staat is om gedurende een langere periode gescheiden te leven van haar familieleden.

Verder maakt verzoekster het niet aannemelijk dat haar kinderen geen enkele band met Albanië zouden hebben, noch dat ze een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in Albanië niet zouden

kunnen aansluiten op school. Hoewel de kinderen niet in Albanië geboren zijn, hebben ze wel via hun ouders een band met Albanië. Verzoekster en haar partner hebben immers de Albanese nationaliteit en zijn in Albanië geboren en getogen. Er mag dan ook van uit worden gegaan dat verzoekster haar kinderen tot op zekere hoogte de Albanese taal en cultuur heeft bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekster nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft gehad in België en ze dus moet beseft hebben dat haar verblijf en dat van haar kinderen in België slechts voorlopig was. Volledigheidshalve merken we op dat de oudste dochter van betrokkene in de periode van 2007 tot eind 2010 in Albanië verbleef, dit ondermijnt de bewering van betrokkene dat haar dochter de taal van haar land van herkomst niet machtig zou zijn. Verder merken we op dat huidige aanvraag 9bis geen enkel officieel bewijs bevat van gevolgde taallessen door de ouders van de kinderen. Ook dit feit maakt het weinig aannemelijk dat de kinderen geen voeling zouden hebben met de taal van hun land van herkomst.

Betrokkene maakt het evenmin aannemelijk dat zij geen banden meer zou hebben met haar land van herkomst. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot verblijfsmachtiging. Betrokkene verbleef immers ruim 21 jaar in Albanië (rekening houdend met haar verblijf in België en Griekenland waar haar oudste dochter geboren is), waar zij geboren en getogen is. Haar verblijf in België haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Deze elementen kunnen dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden."

Het herhalen van de elementen die reeds in de aanvraag werden uiteengezet, kan geen afbreuk doen aan de deugdelijke motieven van de bestreden beslissing. Verzoekende partij weerlegt deze motieven ook geenszins.

Ook werd een motivering in het kader van artikel 8 EVRM opgenomen in de bestreden beslissing:

"Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM ter bescherming van haar recht op een privé- en gezinsleven en wijst erop dat hoofdzakelijk voor de kinderen van de familie het geheel van sociale en affectieve banden zich ontwikkeld heeft in hun schoolse- en buitenschoolse activiteiten. Het klopt dat er een afweging gemaakt dient te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene beroept zich op het feit dat haar moeder broer en zus over een legaal verblijf in België beschikken en dat de moeder van haar partner over de Belgische nationaliteit beschikt. We merken op dat betrokkene niet samenwoont met haar familieleden en evenmin worden er bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkene en haar moeder broer, en zus. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art 8 van het EVRM. Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen ne beneficiëren pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance autres que les liens affectifs normaux (Vrije vertaling niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19082014) in casu worden dergelijke bewijzen niet voorgelegd. Er wordt enkel op gewezen dat haar moeder perfect geïntegreerd zou zijn dat ze steeds gewerkt heeft of werk heeft gezocht en dat zij zich onmiddellijk borg gesteld zou hebben voor het financieel ten laste nemen van haar dochter. De moeder van haar partner woont evenmin samen met betrokkene en ook hier wordt er geen enkel bewijs van nauwe betrokkenheid en verbondenheid voorgelegd. Volledigheidshalve merken we op dat Albanese onderdanen vrijgesteld zijn van de visumplicht waardoor regelmatige bezoeken aan haar hier verblijvende familieleden perfect tot de mogelijkheden behoren.

We merken verder op dat de partner van betrokkene en de vader van haar kinderen dhr T.M. (...) sinds 31-05-2017 in de gevangenis verblijft in afwachting van zijn uitlevering aan Albanië, waar hij veroordeeld is tot een lange gevangenisstraf. Haar partner is in afwachting van zijn repatriëring naar Albanië dat om zijn uitlevering gevraagd heeft. Indien betrokkene een gezinsleven wil met haar partner dan kan dit enkel in Albanië, gezien zijn nakende uitlevering.

Ter staving van haar hier opgebouwde sociale banden bulten haar familiebanden legt betrokkene zeven getuigenverklaringen voor. Echter geen enkele van deze getuigenverklaringen wijst op een diepgaande persoonlijke betrokkenheid. Met betrekking tot haar kinderen legt betrokkene geen bewijzen voor van buitenschoolse activiteiten, ook met betrekking tot het lopende schooljaar worden geen bewijzen

voorgelegd. Hoewel het aannemelijk is dat haar oudste dochter tijdens haar scholing hier sociale banden heeft opgebouwd wordt hiervan geen enkel bewijs voorgelegd. Betrokkene toont aldus onvoldoende aan dat haar netwerk van affectieve en sociale banden en dat van haar kinderen van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet. In die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari Gul) Zwitserland 22 EHRM 228, EHRM 26 juni 2014 nr 71398112, M Cv Zweden par 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest dd 2705 2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, hr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.058; RvS 13 december 2005, nr. 152.039)."

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt werd wel rekening gehouden met de getuigenverklaringen, de banden met de partner/kinderen en zijn moeder in de bestreden beslissing.

Verzoekende partij toont niet aan met welke elementen er geen rekening zou zijn gehouden.

Nopens het schoolgaan merkt verweerder nog op dat niet is aangetoond dat de kinderen schade zouden lijden ingeval van terugkeer. Uit geen enkel document blijkt als zou de scholing in het land van herkomst van dien aard zijn dat de kinderen er onomkeerbare nadelige gevolgen door zouden lijden, na te zijn opgenomen geweest in het Vlaamse schoolstelsel.

Daarnaast kan het de verzoekende partij niet ontgaan zijn dat haar kinderen in de periode dat het in België onderwijs genoot, ouder werden en zich verder integreerden, niettegenstaande de verzoekende partij er zich van bewust moest zijn dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van haar asielaanvraag en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Door haar feitelijke verantwoordelijkheid als ouder nu te willen afwentelen op de overheid, miskent zij haar natuurlijke verantwoordelijkheidsplicht ten opzichte van haar kinderen. Meer nog, zij stelt haar ambities op gebied van verblijf in de plaats van de rechten van haar kinderen.

De verweerder wijst er op dat de verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor de keuze die zij maakte (het verder zetten van het verblijf in het Rijk zonder over enig verblijfsrecht te beschikken), en zij zelf verantwoordelijk is voor de eventuele nadelige gevolgen die haar kinderen beweerdelijk zou ondervinden t.g.v. de keuze die zij maakte.

Daar waar opnieuw kritiek wordt geuit op de opsplitsing van het dossier wijst verweerder naar de uiteenzetting in antwoord op het eerste onderdeel van het middel van verzoekende partij.

Terwijl uit de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk een analyse in de zin van artikel 8 EVRM in de bestreden beslissing is opgenomen.

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Nopens het gezinsleven, werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging opgemerkt dat er geen sprake is van een gezinscel. Sinds 12.05.2017 is verzoekende partij opgesloten in de gevangenis en er is een nakende uitlevering zodat het gezinsleven enkel in Albanië zal kunnen worden uitgeoefend.

Terwijl ook het gezin van de verzoekende partij geen verblijfsrecht in België hebben en dus net als verzoekende partij dienen terug te keren naar het land van herkomst:

“Voor zover uit hun betoog blijkt dat verzoekers artikel 8 EVRM geschonden achten, dient de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing geldt voor het hele gezin en dan ook niet kan ingezien worden hoe de bestreden beslissing ‘het gezin van verzoekers ontwricht’.” (R.v.V. nr. 110.110 dd. 19.09.2013)

“Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissing ertoe leidt dat de gezinscel zou worden verbroken. Zowel verzoeker als zijn echtgenote kregen immers beiden een weigeringsbeslissing.” (R.v.V. nr. 132.810 dd. 05.11.2014)

Met betrekking tot de overige familieleden wordt er geen enkele band van afhankelijkheid aangetoond.

In zoverre verzoekende partij wijst op een privéleven in België, merkt verweerder op dat dit privéleven volledig is opgebouwd tijdens precair en illegaal verblijf, zodat hier geen rekening mee kan worden gehouden.

“Verzoeker beroept zich in het kader van huidig beroep op een in België opgebouwd privéleven. Hij verwijst hiervoor naar zijn verblijf in België sinds 2008 toen hij als niet-begeleide minderjarige het Rijk binnenkwam, zijn (inspanningen tot) integratie, de door hem gevolgde scholing en opleidingen, zijn werkbereidheid en het door hem uitgebouwde sociale netwerk. Hij betoogt dat al zijn belangen zich thans in België bevinden.

Los van de vraag of voormelde elementen getuigen van een privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou kunnen vallen, dient de Raad op te merken dat verzoeker dit privéleven slechts heeft opgebouwd tijdens een verblijf in België dat vanaf het begin als precair te beschouwen is. Verzoeker kwam immers op onwettige wijze het Rijk binnen en diende een asielaanvraag in, gevolgd door een aanvraag tot verblijf als minderjarige op grond van de omzendbrief van 15 september 2005 en twee meervoudige asielaanvragen. Hij wist of behoorde te weten dat hij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien zijn asielverzoek(en) werd(en) afgewezen of geen gunstig gevolg werd gegeven aan voormelde bijzondere verblijfsprocedure (EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Nederl. Koninkrijk). Hierbij dient ook te worden opgemerkt dat het EHRM in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk reeds vaststelde dat het privéleven opgebouwd door een vreemdeling die in de betrokken lidstaat nooit een definitieve toelating tot verblijf heeft bekomen, bij het afwegen tegen het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg heeft dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakt (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Nederl. Koninkrijk).

Er blijft ook niet dat niet redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij zijn persoonlijke leven terug opbouwt in zijn land van herkomst of elders” (R.v.V. nr. 118.480 dd. 06.02.2014, onderlijning toegevoegd).

Terwijl sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen.

“Verzoeker toont niet aan dat hij in België een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt. De gewone sociale of zakelijke relaties waar verzoeker op doelt in zijn verzoekschrift vallen niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM (RVS, nr. 140.165 van 15 februari 2005). Verzoeker toont geen gezinsleven aan in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 91.850 dd. 21 november 2012)

Ter staving van haar hier opgebouwde sociale banden buiten haar familiebanden legt betrokkene zeven getuigenverklaringen voor. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft hieromtrent terecht vastgesteld dat geen enkele van deze getuigenverklaringen wijst op een diepgaande persoonlijke betrokkenheid. Het loutere feit dat deze verklaringen van verschillende personen komen, doet geen afbreuk aan de vaststellingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden

aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden, en dit minstens tijdelijk. Er is overigens geen visumplicht zodat men regelmatig bezoeken kan organiseren in afwachting van de nodige documenten om in België te verblijven.

Gelet op de voormelde uiteenzetting kunnen geenszins hinderpalen worden weerhouden opdat een gezinsleven niet tijdelijk in het land van herkomst zou kunnen worden uitgeoefend.

Terwijl ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

De beschouwingen nopens de periode van terugkeer en al dan niet positieve beslissing van de in te dienen verblijfsaanvraag zijn louter hypothetische en kunnen niet in rekening worden gebracht.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft enkel tot gevolg dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Er kan geen schending van artikel 8 EVRM worden weerhouden.

Nopens de ingeroepen financiële argumenten heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging het volgende vastgesteld:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat een terugkeer naar het land van herkomst de familie in financiële ellende zal dompelen omdat zij haar bron van inkomsten zal verliezen en omdat zij in Albanië geen steun kan krijgen. Echter betrokkene maakt dit niet aannemelijk. Allereerst merken we op dat het laatste bewijs van tewerkstelling bij huidige aanvraag 9bis dateert van februari 2017 maand van haar laatst voorgelegde loonfiche. Betrokkene toont niet aan na deze datum nog regelmatige inkomsten gehad te hebben. Bovendien toont betrokkene niet aan dat haar legaal verblijvende familieleden haar niet kunnen steunen bij haar tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst. Het staat betrokkene bovendien vrij om voor haar terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van

inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat de familie in financiële ellende gedompeld zal worden, niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid."

Verzoekende partij houdt voor als zou verzoekende partij zijn vergeten dat verzoekende partij al haar familieleden in België zijn en zichzelf sinds 2011.

Verzoekende partij betwist evenwel niet dat er thans in haren hoofde geen bron van inkomsten meer is, en dat haar legaal verblijvende familieleden haar niet zouden kunnen blijven steunen bij terugkeer. Ook het beroep op de IOM werd aangehaald.

Het voormelde is geenszins enkel theoretisch maar kan wel degelijk in praktijk worden uitgevoerd.

Nopens het schoolgaan herhaalt verweerder nog op dat niet is aangetoond dat de kinderen schade zouden lijden ingeval van terugkeer. Uit geen enkel document blijkt als zou de scholing in het land van herkomst van dien aard zijn dat de kinderen er onomkeerbare nadelige gevolgen door zouden lijden, na te zijn opgenomen geweest in het Vlaamse schoolsysteem.

Daarnaast kan het de verzoekende partij niet ontgaan zijn dat haar kinderen in de periode dat het in België onderwijs genoot, ouder werden en zich verder integreerden, niettegenstaande de verzoekende partij er zich van bewust moest zijn dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van haar asielaanvraag en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Door haar feitelijke verantwoordelijkheid als ouder nu te willen afwentelen op de overheid, miskent zij haar natuurlijke verantwoordelijkheidsplicht ten opzichte van haar kinderen. Meer nog, zij stelt haar ambities op gebied van verblijf in de plaats van de rechten van haar kinderen.

De verweerder wijst er op dat de verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor de keuze die zij maakte (het verder zetten van het verblijf in het Rijk zonder over enig verblijfsrecht te beschikken), en zij zelf verantwoordelijk is voor de eventuele nadelige gevolgen die haar kinderen beweerdelijk zou ondervinden t.g.v. de keuze die zij maakte.

Er werd terecht als volgt gemotiveerd in de bestreden beslissing:

Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op de scholing van haar kinderen en op de vertraging in de schoolopleiding van de kinderen die een terugkeer zal veroorzaken en verwijst hiervoor naar artikel 13 van het Internationaal verdrag inzake de economische, sociale en culturele rechten. Ze wijst erop dat haar dochter P. (...) in een gespecialiseerde school van type 4 zit omdat zij het slachtoffer is van een zware motorische ziekte. Betrokkene staft dit door het voorleggen van een schoolattest voor A.-M. (...) voor het schooljaar 2016/2017 en voor schooljaren 2011/2012, 2012-2013, 2013-2014 en 2014-2015 en voor haar dochter P. (...) een schoolattest voor het schooljaar 2016-2017 waarop vermeld wordt dat zij daar scholing volgt sinds 26.09.2013. Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens wordt niet aangetoond dat het gespecialiseerd onderwijs waaraan haar dochter nood heeft niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de scholing van het oudste kind werd opgestart in illegaal verblijf in de periode van 16.06.2011 (datum van de verlengde aankomstverklaring) en 29.08.2013 (datum van de eerste asielaanvraag) bevond betrokkene zich namelijk in illegaal verblijf. Enkel tijdens haar asielprocedures beschikte betrokkene over een (precair) legaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene is die de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Het feit dat haar kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd onzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst preciaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan haar al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kinderen bewust plaatsvinden in deze preciaire situatie. Met betrekking tot het gespecialiseerd onderwijs van haar dochter P. (...) merken we op dat betrokkene geen enkel recent medisch attest voorlegt waaruit blijkt dat haar dochter nood heeft aan aangepast onderwijs en begeleiding. Verder stellen we vast dat uit het voorgelegde schoolattest blijkt dat haar dochter P. (...) drie dagen per week naar het gewoon onderwijs gaat en dat zij daarnaast twee keer per week kinesitherapie en logopedie krijgt. Betrokkene toont niet aan dat dergelijke zorgen (kinesitherapie en logopedie) niet beschikbaar zijn in haar land van herkomst. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen enkel schoolattest voorlegt dat betrekking heeft op het lopende schooljaar. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid."

Het is overigens aan verzoekende partij zelf om haar dossier te actualiseren en de volgens haar nuttige stukken aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging te bezorgen. In geen geval kan een schending van de 'medewerkingplicht' worden

weerhouden in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

"Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervullen en te actualiseren." (R.v.V. nr. 26.814 van 30 april 2010)

Nopens de problematiek van de dochter merkt verweerder op dat uit het administratief dossier blijkt dat er op 04.04.2012 en 03.12.2012 aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend, en deze beide aanvragen onontvankelijk werden afgesloten.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, wordt hieromtrent wel degelijk gemotiveerd in de in casu bestreden beslissing.

Verzoekende partij toont niet aan dat er op heden gewijzigde omstandigheden voorhanden zijn. Integendeel zij beroept zich opnieuw op diezelfde stukken in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden als zou de administratie een actualisatie hebben moeten aanvragen. Het is aan verzoekende partij zelf om de nodige documenten voor te leggen opdat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging bij de beoordeling van de aanvraag ermee rekening zou kunnen houden.

In de bestreden beslissing werd als volgt geoordeeld:

"Betrokkene beroept zich op de medische toestand van haar dochter P. (...) en haar recht om te genieten van een betere fysieke gezondheidstoestand en verwijst hierbij naar het artikel 12 van het Internationaal verdrag inzake de economische, sociale en culturele rechten. Haar fysieke gezondheidstoestand zou gecompromitteerd worden door de verhuizingen, de lange reizen, de beperkte toegankelijkheid tot de zorgen, enz. Ter staving hiervan legt betrokkene medische documenten voor van de dienst orthopedische chirurgie en traumatologie van het 'centre hospitalier regional de la citadelle', met als data 16.02.2011, 23.02.2011, 02.03.2011, 15.03.2011, 30.03.2011, 13.04.2011, 11.05.2011, 27.05.2011, 16.06.2011, 23.06.2011, 28.09.2011, 25.10.2011. Daarnaast legt betrokkene twee medisch attesten voor d.d. 27.09.2011 en 16.11.2012 evenals een attest van FOD Sociale Zaken waarbij blijkt dat P. (...) 10 punten krijgt toegekend en een attest van toekenning van medische hulp door het OCMW van Grâce Hollogne van onbepaalde duur d d 23 11 2011. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 03.04.2011 en op 03.12.2012 een aanvraag 9ter indiende op basis van deze medische problematiek van haar dochter. Beide aanvragen werden onontvankelijk afgesloten, de laatste op datum van 22.08.2014. Na het afsluiten hiervan werden geen nieuwe medische stukken toegevoegd aan het administratief dossier, De laatste toevoeging van medische stukken gebeurde op datum van 14.05.2014. We stellen dus vast dat betrokkene geen enkel recent medisch attest voorlegt en bovendien dat alle voorgelegde attesten eveneens voorgelegd werden bij haar aanvraag op basis van artikel 9ter ingediend op 03.12.2012. Uit het voorgelegde schoolattest voor het schooljaar 2016-2017 blijkt enkel dat er twee maal per week kinesitherapie en logopedie gegeven werd. Voor het lopende schooljaar worden geen stukken voorgelegd. Het is dus niet duidelijk of het medische element nog actueel is omdat er geen actualisatie is van dit element. Het is aan betrokkene om haar beweringen te ondersteunen met bewijsstukken. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. De ingeroepen medische problematiek van haar dochter P. (...) kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid."

Het attest waarnaar verzoekende partij thans verwijst, werd ook in de beoordeling van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging opgenomen ('attest van FOD Sociale Zaken waarbij blijkt dat P. (...) 10 punten krijgt toegekend en een attest van toekenning van medische hulp door het OCMW van Grâce Hollogne van onbepaalde duur d d 23 11 2011'). De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft omtrent de voorgelegde stukken terecht vastgesteld dat 'betrokkene geen enkel recent medisch attest voorlegt en bovendien dat alle voorgelegde attesten eveneens voorgelegd werden bij haar aanvraag op basis van artikel 9ter ingediend op 03.12.2012'.

Verzoekende partij uit tot slot kritiek op de bestreden beslissing, alwaar de gemachtigde van de Staatssecretaris motiveert dat de ingeroepen elementen van integratie tot de gegrondheid behoren. Verzoekende partij meent dat integratie ook een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en stelt dat de motivering van de bestreden beslissing in die zin niet afdoende is.

Verweerder laat gelden dat deze motivering met betrekking tot de integratie van de verzoekende partij dient te worden samen gelezen met het globale oordeel dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom het de verzoekende partij niet mogelijk zou zijn om zijn verblijfsaanvraag vanuit het buitenland in te dienen.

Aldus blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat de ingeroepen elementen van integratie niet in overweging worden genomen omdat zij geen buitengewone omstandigheid vormen, meer bepaald omdat zij niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België en niet via de reguliere procedure vanuit

het buitenland wordt ingediend, en dat deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek ten gronde, conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Deze motivering is, in het licht van de door de verzoekende partij in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen, pertinent en draagkrachtig. Door in de aanvraag louter te verwijzen naar een in België opgebouwde integratie en sociaal net, heeft de verzoekende partij immers niet aannemelijk gemaakt dat de verblijfsaanvraag onmogelijk of zeer moeilijk vanuit het buitenland kan worden ingediend. Zoals supra uiteengezet, zijn de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag en de gegrondheid ervan duidelijk van elkaar te onderscheiden.

De verweerder wijst erop dat het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie, elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvSt nr. 198.769 dd. 09.12.2009). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om de aanvraag onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan bewijs van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden.

De verweerder verwijst nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt geoordeeld dat:

“Dit standpunt van verweerder is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers “dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Gelet op het voorgaande, dient de gemachtigde van de staatssecretaris dan ook geenszins, in tegenstelling tot hetgeen verzoekers beweren, een effectief onderzoek te voeren naar de elementen van integratie om te kunnen oordelen of deze aanvaardbaar zijn als buitengewone omstandigheden. Verzoekers maken niet aannemelijk dat verweerder artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou hebben miskend of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen.” (R.v.V. nr. 151.146 dd. 20 augustus 2015)

“De verzoekers beperken zich er in wezen toe te stellen dat de goede en doorgedreven integratie het hen wel degelijk onmogelijk maakt om de aanvraag in het buitenland in te dienen, waarbij zij slechts vaagweg refereren aan een uitgebreide vrienden- en kennissengroep in België en het alhier opgebouwde ‘leven’. Zij maken echter niet met concrete argumenten aannemelijk dat het in casu alsnog kennelijk onredelijk zou zijn om de in de aanvraag meegedeelde elementen van integratie, zoals in extenso weergegeven in de bestreden beslissing, niet te weerhouden als buitengewone omstandigheid.” (R.v.V. nr. 133.414 dd. 13.11.2014)

“Waar de verzoekende partij voorhoudt dat integratie-elementen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoorden en zij het standpunt van de Dienst Vreemdelingenzaken, namelijk dat integratie onmogelijk een grond voor ontvankelijkheid zou kunnen zijn, verwerpt, wijst de Raad erop dat, zoals uiteengezet, de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij zij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie.” (R.v.V. nr. 87 740 van 18 september 2012)

“2.18. De verzoekende partij is ervan overtuigd dat integratie een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en poneert dat de wetgever niet heeft gewild dat integratie nooit als grond tot ontvankelijkheid wordt beschouwd, wat volgens de verzoekende partij het gevolg is van de houding van de verwerende partij, maar met dergelijk algemeen betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij in casu haar discretionaire bevoegdheid heeft aangewend op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De omstandigheden die verband houden met de mogelijke integratie van de verzoekende partij hebben betrekking op de gegrondheid van de aanvraag en niet op de ontvankelijkheid ervan (cf. RvS 12 oktober 2005, nr. 150.107; RvS 9 december 2009, nr. 198.769).” (R.v.V. nr. 87 552 van 13 september 2012)

“De verzoekende partij haar wisten dat hun verblijf precair was. Dit wordt niet door de verzoekende partij haar betwist. Terecht concludeerde de minister dat illegaal verblijf geen rechten kan doen ontstaan die een buitengewone omstandigheid uitmaken. Zoals reeds werd gesteld mogen de buitengewone omstandigheden niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het bekomen van een recht op verblijf. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare

buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is. Van een tegenstrijdige of stereotiepe motivering is geen sprake. Tot slot dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij haar naar rechtspraak verwijzen zonder deze op hun persoonlijke situatie te betrekken.” (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007)

“Wat zijn verregaande integratie betreft, merkt de Raad op dat de verzoekende partij in zijn aanvraag niet heeft aangetoond dat zijn integratie, zijn sociaal leven en zijn maatschappelijke inburgering het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen.” (R.v.V. nr. 30 421 van 18 augustus 2009)

“In zoverre de verzoekende partij met de „integratie” ook verwijst naar de voorgelegde getuigenverklaringen die een uiting zijn van zijn sociale banden en verblijf, stelde de verwerende partij duidelijk dat ze niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, dus met andere woorden dat ze geen buitengewone omstandigheden uitmaken. De verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat er een beoordelingsfout of een gebrek aan motivering zou bestaan in hoofde van de verwerende partij.” (R.v.V. nr. 24.876 van 23 maart 2009)

“Zoals de Raad reeds stelde in het arrest nr. 110 804 van 27 september 2013, toen hij zich boog over de voorgaande beslissing van 25 februari 2013 waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd onontvankelijk verklaard, kunnen volgens de Raad van State “als typische buitengewone omstandigheden onder meer worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz.” terwijl “echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).” (RvV nr. 135.898 dd. 07.01.2015)

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

De verweerder wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris, hetgeen verzoekende partij schijnbaar vergeet.

Verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. Verzoekende partij maakt de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Het eerste en enig middel is ongegrond.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden bevonden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

4.3.1. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. Verzoekster verduidelijkt niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. De schending ervan wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

4.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom

de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekster de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

4.3.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te

rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris c.q. de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag van verzoekster wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

4.3.4. Met betrekking tot het schoolgaan van haar dochter P. stelt verzoekster vast dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris vaststelt dat deze documenten te oud zijn. Verzoekster stipt aan dat zij haar aanvraag een jaar geleden heeft ingediend, het bestuur een jaar gewacht heeft om te antwoorden en het administratief dossier nochtans verschillende documenten omvat waaronder ook documenten over het lopende schooljaar en over de medische situatie van P. die tot 2020 gaan. Verzoekster werpt op dat zij elementen heeft aangebracht die aantonen dat P. een bijzondere school nodig heeft.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot het schoolgaan van onder meer P. het volgende uiteengezet:

“Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op de scholing van haar kinderen en op de vertering in de schoolopleiding van de kinderen die een terugkeer zal veroorzaken en verwijst hiervoor naar artikel 13 van het Internationaal verdrag inzake de economische, sociale en culturele rechten. Ze wijst erop dat haar dochter P. (...) in een gespecialiseerde school van type 4 zit omdat zij het slachtoffer is van een zware motorische ziekte. Betrokkene staft dit door het voorleggen van een schoolattest voor A.-M. (...) voor het schooljaar 2016/2017 en voor schooljaren 2011/2012, 2012-2013, 2013-2014 en 2014-2015 en voor haar dochter P. (...) een schoolattest voor het schooljaar 2016-2017 waarop vermeld wordt dat zij daar scholing volgt sinds 26.09.2013. Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens wordt niet aangetoond dat het gespecialiseerd onderwijs waaraan haar dochter nood heeft niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de scholing van het oudste kind werd opgestart in illegaal verblijf. In de periode van 16.06.2011 (datum van de verlengde aankomstverklaring) en 29.08.2013 (datum van de eerste asielaanvraag) bevond betrokkene zich namelijk in Illegaal verblijf. Enkel tijdens haar asielprocedures beschikte betrokkene over een (precair) legaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene is die de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Het feit dat haar kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd onzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan haar al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kinderen bewust plaatsvinden in deze precaire situatie. Met betrekking tot het gespecialiseerd onderwijs van haar dochter P. (...) merken we op dat betrokkene geen enkel recent medisch attest voorlegt waaruit blijkt dat haar dochter nood heeft aan aangepast onderwijs en begeleiding. Verder stellen we vast dat uit het voorgelegde schoolattest blijkt dat haar dochter P. (...) drie dagen per week naar het gewoon onderwijs gaat en dat zij daarnaast twee keer per week kinesitherapie en logopedie krijgt. Betrokkene toont niet aan dat dergelijke zorgen (kinesitherapie en logopedie) niet beschikbaar zijn in haar land van herkomst. Volledigheidshalve merken we op dat

betrokkene geen enkel schoolattest voorlegt dat betrekking heeft op het lopende schooljaar. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid."

Hoger onder punt 2 werd reeds vastgesteld dat het tijdig ingediende administratief dossier geen betrekking heeft op verzoekster. De aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingewet van 12 april 2017 met bijlagen bevindt zich niet in het tijdig ingediende administratief dossier.

De Raad kan niet nagaan of de vaststelling van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat *"betrokkene geen enkel schoolattest voorlegt dat betrekking heeft op het lopende schooljaar"* steunt op een correcte feitenvinding, hetgeen volgens verzoekster alvast niet het geval is. De Raad kan evenmin nagaan of de vaststelling dat verzoekster *"(m)et betrekking tot het gespecialiseerd onderwijs van haar dochter P. (...) geen enkel recent medisch attest (heeft voorgelegd) (...) waaruit blijkt dat haar dochter nood heeft aan aangepast onderwijs en begeleiding"* steunt op een correcte feitenvinding.

De Raad kan niet nagaan wat verzoekster zou hebben overgemaakt aan de verwerende partij en of hier al dan niet (op correcte wijze) rekening mee werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De Raad kan niet nagaan of de overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

4.3.5. Inzake de medische toestand van dochter P. stelt verzoekster dat documenten werden meegedeeld die tot 2020 gaan, dat het attest waarbij de handicap van deze dochter officieel erkend werd, niet besproken wordt terwijl dit attest aantoonde dat P. hulp nodig heeft en dat een reis naar Albanië totaal onmogelijk is.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende uiteengezet:

"Betrokkene beroept zich op de medische toestand van haar dochter P. (...) en haar recht om te genieten van een betere fysieke gezondheidstoestand en verwijst hierbij naar het artikel 12 van het Internationaal verdrag inzake de economische, sociale en culturele rechten. Haar fysieke gezondheidstoestand zou gecompromiteerd worden door de verhuizingen, de lange reizen, de beperkte toegankelijkheid tot de zorgen, enz. Ter staving hiervan legt betrokkene medische documenten voor van de dienst orthopedische chirurgie en traumatologie van het 'centre hospitalier regional de la citadelle', met als data 16.02.2011, 23.02.2011, 02.03.2011, 15.03.2011, 30.03.2011, 13.04.2011, 11.05.2011, 27.05.2011, 16.06.2011, 23.06.2011, 28.09.2011, 25.10.2011. Daarnaast legt betrokkene twee medisch attesten voor d.d. 27.09.2011 en 16.11.2012 evenals een attest van FOD Sociale Zaken waarbij blijkt dat P. (...) 10 punten krijgt toegekend en een attest van toekenning van medische hulp door het OCMW van Grâce-Hollogne van onbepaalde duur d.d. 23.11.2011. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 03.04.2011 en op 03.12.2012 een aanvraag 9ter indiende op basis van deze medische problematiek van haar dochter. Beide aanvragen werden onontvankelijk afgesloten, de laatste op datum van 22.08.2014. Na het afsluiten hiervan werden geen nieuwe medische stukken toegevoegd aan het administratief dossier. De laatste toevoeging van medische stukken gebeurde op datum van 14.05.2014. We stellen dus vast dat betrokkene geen enkel recent medisch attest voorlegt en bovendien dat alle voorgelegde attesten eveneens voorgelegd werden bij haar aanvraag op basis van artikel 9ter ingediend op 03.12.2012. Uit het voorgelegde schoolattest voor het schooljaar 2016-2017 blijkt enkel dat er twee maal per week kinesitherapie en logopedie gegeven werd. Voor het lopende schooljaar worden geen stukken voorgelegd. Het is dus niet duidelijk of het medische element nog actueel is omdat er geen actualisatie is van dit element. Het is aan betrokkene om haar beweringen te ondersteunen met bewijsstukken. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. De ingeroepen medische problematiek van haar dochter P. (...) kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid."

Hoewel vermoed kan worden dat *"een attest van FOD Sociale Zaken waarbij blijkt dat P. (...) 10 punten krijgt toegekend"* het attest betreft inzake de erkenning van de handicap, kan de Raad dit niet nagaan bij gebrek aan tijdig ingediend administratief dossier. Ook kan de Raad niet nagaan of de bewering van verzoekster dat hieruit een onmogelijkheid tot reizen blijkt, strookt met de werkelijkheid.

4.3.6. Verzoekster heeft kritiek op de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te

Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) die in de bestreden beslissing werd gemaakt.

Verzoekster werpt op dat de motivering van de bestreden beslissing over de door haar voorgelegde getuigenverklaringen, die wijzen op de opgebouwde banden buiten haar familiebanden, met name dat deze te algemeen zijn, niet volstaat om de aanvraag te beantwoorden. Verzoekster stipt aan dat deze attesten afkomstig zijn van verschillende personen die de familie persoonlijk kennen, met name personen van de kerk, buurmannen en -vrouwen en personen die haar hebben geholpen met haar dochter. Verzoekster werpt op dat uit deze attesten blijkt dat de familie perfect geïntegreerd is, dat de familie geen problemen veroorzaakt en dat zij veel voor haar dochter doet, dat zij en haar familie Frans spreken en dat al deze mensen hun perfecte integratie hebben kunnen vaststellen. Verzoekster voert aan dat deze attesten geen algemeen karakter hebben maar het wel hebben over precieze punten van de familie. Verzoekster werpt op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris met betrekking tot deze attesten een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende uiteengezet:

"Ter staving van haar hier opgebouwde sociale banden buiten haar familiebanden legt betrokkene zeven getuigenverklaringen voor. Echter, geen enkele van deze getuigenverklaringen wijst op een diepgaande persoonlijke betrokkenheid. Met betrekking tot haar kinderen legt betrokkene geen bewijzen voor van buitenschoolse activiteiten, ook met betrekking tot het lopende schooljaar worden geen bewijzen voorgelegd. Hoewel het aannemelijk is dat haar oudste dochter tijdens haar scholing hier sociale banden heeft opgebouwd, wordt hiervan geen enkel bewijs voorgelegd. Betrokkene toont aldus onvoldoende aan dat haar netwerk van affectieve en sociale banden en dat van haar kinderen van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet. In die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

Hoger onder punt 2. werd reeds vastgesteld dat het tijdig ingediende administratief dossier geen betrekking heeft op verzoekster. De aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 12 april 2017 met bijlagen bevindt zich niet in het tijdig ingediende administratief dossier.

De Raad kan niet nagaan of de vaststelling van de gemachtigde steunt op een correcte feitenvinding. De Raad kan niet nagaan wat verzoekster zou hebben overgemaakt aan de verwerende partij en of hier al dan niet (op correcte wijze) rekening mee werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De Raad kan niet nagaan of de overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Daar de administratie deze determinerende informatie niet tijdig ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt zij de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (cf. RvS 1 oktober 2001, nr. 99.323; RvS 16 december 1998, nr. 77.657; RvS 17 februari 1998, nr. 71.867; RvS 9 oktober 1997, nr. 68.784).

4.3.7. Het eerste middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

Voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Nu de eventuele gegrondheid van de overige grieven niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden dienen

deze niet te worden onderzocht (cf. RvS 18 december 1990, nr. 36.050 en RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 april 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET